

“La quotidianitat ens acostava a la vida de Teresa i Teresa, a la història del país”

Albert Llimós (Torrefarrera, Segrià, 1981), periodista radiofònic, va quedar finalista del Premi Sant Jordi 2009 amb la seva primera novel·la, *La dona que fugia de la boira*. L'ha publicat Proa.

—Heu volgut escriure la biografia d'una heroïna desgraciada, —Teresa, una dona que, embarrassada de jove, abandona el Segrià— que no pot fer res més que ser víctima de les circumstàncies, inclosa la guerra civil, i que li costa afrontar el seu destí?

—Sí. Simbolitza la lluita per la supervivència, simbolitza el que ha passat al país, al segle XX. Li costa agafar les regnes. És, malgrat les contrarietats, un personatge ferm, a qui la vida fa evolucionar, madurar. Finalment, aconsegueix fer allò que de petita no va poder somiar. És una dona marcada pel context, per l'atzar que la colpeja. El que he volgut fer és constatar que tot personatge segueix una evolució. Que comences de zero i fas una evolució molt gran.

—Primer li feu patir moltes desgràcies. Se li mor la mare, el pare no sap estimar-la i, amb el franquisme establert a Lleida, la viola un soldat castellà.

—La vida d'aquesta dona és un homenatge a aquestes heroïnes anònimes que han estat capaces de tirar endavant el país. És un homenatge a totes aquestes altres Tereses que han patit tant. A la sobrecoberta del llibre la tenim d'esquena mirant endavant. Simbolitza això, el mirar endavant, l'anar lluitant, el no defallir.

—Voleu que el lector s'estimi la Teresa, em sembla.

—Sí. El llibre pretén que hi hagi una empatia entre el lector i el personatge de la Teresa. A més, crec que qualsevol persona d'aquest país pot tenir-hi punts en comú, coincidir-hi en algun aspecte. O coneix una àvia, una tia, o fins i tot la seva pròpia mare, amb algun punt en comú amb aquesta Teresa.

—A diferència de la Colometa, la vostra Teresa és vista des de fora, no és interioritzada.

—Sí que és veritat que no hi ha grans divagacions psicològiques. És a través del que li passa i com viu el dia a dia que descobrim com és. Per la meva formació audiovisual, he escrit la novel·la com si poséssim un parell de càmeres

JORDI PLAT

Albert Llimós publica a Proa la seva primera novel·la, *La dona que fugia de la boira*.

al voltant de la Teresa i la desco-
bríssim, que és com es defineix
millor un personatge, a través dels
personatges que es mouen al seu
voltant.

—A més, amb escenes curtes i d'extensió similar, com si fossin quadres d'una auca.

—És així. Petits fragments de la quotidianitat de la seva vida ajuden a configurar la història d'aquesta dona. Com si fossin escenes d'una pel·lícula, com episodis. En ser la meva primera incursió a la literatura, el ritme em feia molta por, molt de respecte, i no sé si per la meva formació audiovisual o per la influència dels meus autors preferits, he optat per fer capítols curts, com si les càmeres baixessin de temps en temps per captar un moment de la seva vida.

—La dona fugit de dues boires. La boira física de Lleida i la foscor de la seva vida, no?

—En efecte. Aquesta és la metàfora de la boira. La boira té molta importància metafòrica en el relat.

—Suposo que la Teresa va ser la primera idea de la novel·la, oi? O va ser Lleida?

—Va ser la Teresa. I intentar fer una mirada a tot el segle XX, a Catalunya, a través dels ulls d'aquest personatge. Si la quotidianitat ens acostava a la vida de Teresa, la vida de Teresa ens acostava a la història del país.

—L'heu madurat molt de temps, el llibre?

—Molt. És un projecte ben madurat. Això m'ha ajudat molt, atès que era la primera novel·la que escrivia. La idea sorgeix quan, adolescent, llegeixo *Madame Bovary* i decideixo escriure un dia la història d'una dona. El 2006 vaig apuntar en una llibreta la columna vertebral del que volia que li passés a aquesta dona. Sis o set ítems. Un d'ells, el de la fugida. També vaig reflexionar molt en el sentit que tots els personatges secundaris tinguessin vida pròpia, que evolucionessin, que no fossin mai estàtics. Després vaig escriure el primer capítol i allí es va quedar. I el 2009, la situació personal i laboral em va permetre dedicar-hi els matins, i en sis mesos vaig escriure la història.

—No hi ha res, però, de Madame Bovary en Teresa.

—No. Quan l'escrivia ja no hi pensava.

Lluís Bonada